

*Lysiae defensio adversus Simonem.*

*J. G. Krohl.*

*I Sem. 1834.*

*Rec. m. Jun. 1834*

*Lysiae defensio adversus Simonem.*

§. I. τὸ πρῶτον. Haec allocutio iudicum τὸ πρῶτον non est quingentorum, sed ἡ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. Nam haec defensio est περὶ τὸν πλημμελῆ ἐν ἀπονοίας, quem dicebatur vulnus eo consilio inflicturn, ut vulneratus mortem obiret. Tali τῷ πρῶτον par aestimabatur λόγος, et qui erat huius maleficii accusatus aequè ad πᾶσι καὶ ἀπονοίας deferrebat, atque is qui eandem commisserat, et alterque convictus eisdem poenis tenebatur. Senatum vero qui in Areopago constitutus erat hanc crimina dijudicasse docuit Demosthenes nat. Ἀρεῶν. p. 62. 7. 1. 21. ἐν ᾧ λέγει τὸν πρῶτον τὸν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ λόγον καὶ τὸν πλημμελῆ ἐν ἀπονοίας.

§. I. εἰς ἐπὶ τὸν ἑκτὸν. Marklandus mavult compositum εἰς ἑκτὸν pro simplici ἐκτὸν. Attamen idem Markl. oral. εἰς τὸν ἑκτὸν. p. 14. p. 677, ubi legitur ἐκτὸς εἰς τὸν πρῶτον, utrumque tolerandum esse putat. Non satis sibi constat igitur vir doctissimus et sagacissimus. At

jam Bassius, ad Gregor. Cōs. p. 46. monuit, ab oratoribus graecis utrumque frequentari, et ἰσθρῖν ῥῖς ἐὶ ἀναθῆσθαι et ῥῖβ ἰσθρῖν ῥῖς ἐὶ διν.

Β. Β. πάντες δ' ἔχοντες, ἡ βοήθεια, ὅτι περὶ τῶν  
 πραγμάτων ὑμῶν ἀναγκασθέντες πρὸς ὑμᾶς.

Articulo ante vocabulum operatur positus offen-  
dimur sane, cum de vulneribus in universum ex-  
tendendum sit potius quam de certis et definitis.

Primus id sensu Priskius, post eum Premius le-  
gendum proposuit toroſtor in locum genitivu  
tūſ oparſtor, Fr. Jacobsius rēpi tūſ toroſtor,  
omisso oparſtor. Utraque conjectura sagaciter  
est excogitata, ita ut, si codicum lectionem de-  
rendum esse censueris, ambiguas haereas utrum  
praefirendam sit.

§. 3. ἀἰχμοφόρος, ἢ πῦρδορον ποδοφύον, καὶ οὐκ ἐν  
ἑτέροις. Ποτὶ ἄλλα affectum designantia sepeissi-  
me Graeci usurpant ἢ pro ἑῶν, ut Latini si-  
militer si pro quod. cf. Ross. gr. gr. §. 121. not. 3.

§. 4. παρά τὴν ἡμετέραν τὴν ἑαυτοῦ ἀνομιάν.   
 Si duae res ita comparantur, ut altera prae-   
 feratur, praepositio παρά c. acc. usurpatur, et   
 vires particulae comparandi tenet, ut latine

prae. Sic παρὰ τοῖς ἄλλοις ποτὶν est laborare prae  
aliis i.e. magis quam aliis. cf. Casp. Orellius in sup-  
plem. ad Aeschinem praefixo, vol. II. editionis Bemi-  
anae p. XXIII.

J. 4. *ἐκδοῦμαι ὑπὲρ τοῦ οὐδὲν καὶ χρεῖαν ποιήσω.* Peiskius optabat *underōs* pro *underō*, putabat tamen vulgata[m] offendi posse, si *underō* pro *mi* acciperetur, et *διὰ τοῦτο* vel *παρὰ τοῦτο* subaudiat[ur]. Nunc non est opus tali artificio, cum similiter *adj. neutr. τοῦτο* in comparativis usurpetur. Exempla exhibet Matth. p. 425. 5. 1 et p. 455. annos. 5.

p. 4. οὗτοι δὲ διὰ τὴν ἐκείνων ἰσχυρίαν τὴν ἐκείνων  
 ἐκ τῆς ἐκείνων ἐκείνων. Adjectivi dictione alie ali-  
 orum hominum doctorem castra explicationes.

Præsumis confidebas ingenuè, sibi haud satis li-  
quere quænam sint illa omnia, in quibus Limo-  
nem sibi abstitisse defensor queratur. Aliam viam  
ingressus est Brenius, qui adjectivum τὰς, ἀπὸς  
constractioni inseri docuit, ubi nos adverbium ponamus,  
omnino, proorsus. Sed ne is quidem reus vi-  
detur non legitime. Verius intellescit Proptius, qui  
verbis τὰς ἀπὸς designari putat vitales modo  
nominatas πρότερος, παρρησιώτερος, νομικώτερος.

§. 8. Itaque si istos invenimus evasē & addē  
per xidors. Evotōvay de rebus aut hominibus dicimus  
qui instant et urgent. Jam vero quærendum est, sitne

participium *ἐντάς* cum verbo *ἡμῶν* an cum verbo  
*ἐπαδῶ* coniungendum. Aliud placebat Preiskio hoc  
Bekkero. Equidem Bekkeri auctoritatem respiciens  
participium *ἐντάς* cum verbo *ἐπαδῶ* conjunxe-  
rim, nam fortitudo defendentis potius quam aggre-  
dientis regressus hoc loco indicandus fuit oratori.  
Taylori conjecturam, quae *ἐντάς* pro *ἐντάς* legi  
vult, non probaverunt editores insequentes, id  
quod jure fecisse mihi videntur, cum totum le-  
ctis *ἐντάς* nihil habeat cur possit displicere.  
Acredit quod Bremius homo doctissimus obser-  
avit, Lysiam non solum participium addere,  
quae ex notione verbi finiti sponte emanent.

§. 9. καὶ μᾶλλον ἡμῶν μὴ λαβὼν τοῦ-  
των τῶν ἀπορρημάτων δὴν ἢ δοῦν τοῖς το-  
λίταις ἐνόντος ἑνῆ. Verbum *ἐπαδῶ* id quod jam  
per se significat, eligere, praesumere, assumere  
per sepe etiam adverbium *μᾶλλον*. Simili mo-  
do illud *μᾶλλον* redundat in comparativis, cf.  
Plat. Phaedon. p. 79. 1. ἐπορεύσθαι ἐπὶ ψυχῇ  
τῇ ἐν ὧσιν ἔχοντες μᾶλλον ἢ τῷ μῆ.  
Contra ante ἢ saepe desit *μᾶλλον*. cf. Bosii  
Ellipsis. p. 769 144. ed. Schaeff.

§. 11. πᾶσα δὲ τῶν τούτου ἐν, ἐν-

ἐν. Augeras de eas scripsit *ἐν* pro *τοῦ*,  
id quod <sup>multo</sup> tardius est quam librorum lectio *τοῦ*.  
Oratores enim graeci pronomine *ἐν* saepe a-  
ctorem significant idque cum contemptu quodam.

§. 11. καὶ τῶν τῶν. Thomas Magister Atticista  
dicit *τῶν* Atticis fuisse magis usitatum quam  
*ἐν*, cumque codices praestantissimi hanc vocal-  
buli formam exhibeant, jure in contestum  
ess receptum pro vulgari *ἐν*. Non est vero  
sic timere Atticistarum praeceptis credendum, *τῶν*.  
codices aspernantes, communi enim usu non  
observato participium saepe quae non confir-  
mantur nisi quorundam scriptorum auctoritate.

§. 12. ἐν Περσέως. Sic scribendum est non ἐν Περσέως, illam  
formam Atticistae solum probant. cf. Bremius ad h. l. et  
Butt. gr. gr. ampl. §. 53. 2.

§. 12. ὁδὸν δὲ χρόνον διαγράφοντες ἐξ ἐπὶ τῶν  
μυθῶν. οὗτος δ' ἐμπροσθεν ἐκ ἡμῶν. Mirum est quod  
loquens cum non videatur ebrius ex Piraco venisse,  
dicat se ebrium, postquam non nisi breve tempus in  
Lysimachi audibus commoratus sit, cavione, nisi  
forte cuncta cum arripuisse putet, πρὸς τὴν suspi-  
cionem removeret. Quapropter Schottus, cui as-

sentitur Taglorus, urbis transpositis locum tenere  
studeat, legi enim voluit αἶτος δ' ἡδὲ μετόπισθε ἐν-  
ταύθῃ, quem emendationem Augerus in contextum re-  
cepit. Aliam viam ingressus est Reiskius, et interpuncti-  
one post verbum ἐξερχόμεθα posita vocabula ἡδὲ με-  
τόπισθε sequentibus iunxit. In hac emendatione  
equidem subsistendum esse arbitror; <sup>nam</sup> formula δ' in quarta  
sede posita non est quod offendamus. Invenitur enim  
haec collocatio non raro, ut docuerunt Jacob. A.  
P. p. 127. 154. 243. et Pappo observ. Thuc. p. 30. Quod  
vero Bremius dicit id sagacius quam verius ex-  
cogitavit. Is enim puncto post ἐξερχόμεθα posito  
δ' deleri vult. Cum scilicet ex falsa interpun-  
ctione ἡδὲ μετόπισθε iuncta essent antecedentibus,  
post αἶτος additam esse a librariis δ' <sup>et</sup>  
vocalam censuit, ut enuntiationis ratio appa-  
reret.

§. 12. ὁ δὲ φίλος τὸ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ αἵματος. Or-  
ator praecedente vocabulo περιέμενος, nihilominus  
pergit pronomine masculini generis, sicut idem  
poterat observari in his vestris paragraphi

93  
praecedentibus: ἐν, ὅσοι ἐξέλθοι τὸ περιέμενος, ἀπὸ  
περιέμενος αὐτόν. Determinationes enim saepius genus naturae  
sequuntur, quam grammaticarum. cf. Roett. gr. gr. §. 100. 4. 8.

§. 16. Μόλιον δὲ τὸν γυναικα καὶ ἄλλους τοὺς μετὰ  
τὴν ταύτην συνήνορον. Prudenti iudicio Bexnerus re-  
vocavit codicem lectionem εὐαμένον. Reiskius ex Aldina  
repperat μετὰμένον, eique tribuerat significationem pone  
currenti. Ad hoc verbum alicui non legitur, et vehemen-  
ter dubitandum est, num verbum μετὰμένον possit o-  
mnino id quod Reiskius voluit significare.

§. 18. ἄν δὲ τοιαύτων αὐτὸν εὐδὲ τὸν μέγας. Bre-  
mius pronomem αὐτόν pro ἱματίον posita esse putat.  
sed tam non intelligo, quid sit cur maxime per  
abiectionem adversarii sese dicat verberatum esse  
qui verba facit, nonne potius ejus rei causa in  
eo quaerenda est, quod puerum a rapto libere  
voluit. Verum cum Roettio viro clarissimo hunc  
locum sic intelligo. Pronomen αὐτός non est  
pro ἱματίον posita, sed pertinet ad puerum,  
quem Linus quemvis amatum simul cum sociis  
verberibus petiit, id quod sobrius haud facturus

fuiſſet. Participium *απορριβαντος* in paragrapho in-  
questi etiam ad hanc explicationem nos ducit, quippe  
quod eos denotet, qui ebrii ea committant, quae si  
sobria mente fuissent, non commisissent.

§. 20. *ἐξ ἀπορριβαντος*. Si quis a tribu sua de-  
signatus ad sumptus *ἀντιπογγίας* cuiusdam sup-  
pediendos opulentiorum praescriptum esse pre-  
habat, poterat postulare, is ut aut ipse munus  
reciperet, aut secum facultates permutaret. cf.  
Fr. Aug. Wolf. prolegg. ad Lept. p. CXXIII. sqq.

§. 21. *ἐν ἀμερότερον ἡμῶν ἀνούβαντος ἐκδιδόν*  
*ῥαβδῶν ἔγχεα ἐκ δούρα*. Particula *ἐν* cum in-  
dicativo praescriptorum conjuncta significat, aliquid  
futurum fuisse, si quid aliud peractum esset quod  
nunc non est factum, aut quod non erit futurum,  
At tamen, ut imperfecti indicativi sit usus, uti  
res significatus duratura fuisse, aoristorum vero,  
ubi res significatus ut non durans sed facta et  
absoluta. Plusquamperfecti temporis cum hac par-  
ticula conjuncti eadem est ratio atque imper-

fecti. Perfectum denique indicativi modi, cum tem-  
pus praesens cui peractae significet, non con-  
tinetur cum particula *ἐν*, ut ne praesens quidem.  
cf. Rost. gr. gr. §. 122. 12. Heum. ad Vig. p. 850.

§. 25. *ἀπερριβαντος τὸν ἀντιπογγίαν*. His uerbis id quod  
apud Athenienses *ἀπερριβαντος τὸν ἀντιπογγίαν* nominabatur si-  
gnificabatur. Si quis enim, alio injuria affecto, timeret,  
recomitari tibi poterat laesum pecunia sponte o-  
blata sub hac conditione, ut desisteret ab actione  
forcasi. Simul vero *syngrapha* ab homine laeso  
solebat exigi, qua testaretur, non modo nummos  
se accepisse, verum etiam eo facto jus suum ei,  
qui ipsum injuria affectisset, remisisse, ob illos  
injurias ipsum in jure persequendi.

§. 26. *ἔλθῃ γὰρ, ὡς ποιεῖ, πάντα αὐτῷ ταῦτα*  
*ἐξουσίας καὶ προνοίας*. Voculae *ἔλθῃ γὰρ*  
saepe inveniuntur deinceps collocatae, non solum  
in interrogando, verum etiam alibi idque saepius.  
altera particula enim praecedentibus aliquid op-  
ponit, altera ejus oppositionis <sup>rationum</sup> reddit. Commo-  
dissime haec particulae latine redduntur, at enim.  
Videtur autem hoc maxime familiari sermone

fuisse proprium, ut apud Aristophanem in *mb.*  
798. ἀλλ' οὐκ ἔδρα γὰρ μακάριον. τί γὰρ τῶν;  
cf. *Vig. pp.* 472. 871.

§. 29. ὅτι ἀβύρρος ἀπὸ τοῦ ἔδρα. Taylor. mavult ἀ-  
βύρρος tanquam Ἀβύρρος. Et non potest  
negari, Atticos saepius uti adjectivo ἀβύρρος,  
ubi vulgaris sermo proserit adverbium, tamen ad-  
verbum quoque invenitur apud optimos scripto-  
res, ita ut nihil, cum codices omnes ad unum  
habeant ἀβύρρος, in hoc loco mutandum sit.

§. 31. ὡς ἀπ' αὐτοῦ δὲ οὐκ ἐνδύειται ἡ γὰρ  
ῥήσις. Ἄρα acuta penultima significat fortis-  
se vel itaque, quomobrem cum indicativo im-  
perfecti temporis conjunctum indicat, nos nani-  
demum intelligere, id, quod priori tempore fi-  
ebat, non fuisse ejusmodi, ut tunc nobis videret-  
ur, ita ut germanice vel latine illud imper-  
fectum sit praesenti reddendum, id quod na-  
scime in formulam ἐπείθετο ἄρα credidit. cf. *Vig. pp.*  
487. 823.

§. 33. μὴν ὅτι δὲ ἐνὶ τῷ βέλῳ τῷ μὴν  
εἰς τὸ γὰρ ἐξ ἡμετέρας. Reiskius se ipse

laqueis involvit, concludens ex hoc loco Theodotum  
fuisse servum, quia ingenui tormentis non essent  
obnoxii. Cum vero aliunde constet, et ipse docet,  
Plataeum fuisse hunc Theodotum, et Plataen-  
ses civitate Attica donatos fuisse, rogamus ut non  
grosse capere confideamus. Apparet vero ex De-  
mosthenis oratione *metā Nidip. p.* 1380. non o-  
mnes Plataenses civitatis jure fructos esse, quales  
ingenui, cum non essent cives, in gravibus caus-  
is tormentis erant obnoxii.

§. 34. ἔστι γὰρ καὶ ἐν τῷ τῷ ἀπορίας ἐξ ἑ-  
κτονος. Totam hanc sententiam ut subtilissimam  
ita acerbissimam non intellexisse videtur  
Taylor, qui hanc conjecturam proponit: ἔστι γὰρ  
καὶ ἐν τῷ τῷ ἀπορίας ἐξ ἑκτονος ἐν  
m. t. l. Dicit enim orator tantum abesse, ut in  
moribus tuis indicium ἀπορίας καὶ ἐν τῷ γὰρ  
sit inveniri, ut γὰρ καὶ potius καὶ ἐν τῷ.  
Verba quae Taylor. minus intellexit ita sunt in-  
terpretanda: ac si ipse adversus me vulne-  
ris praemeditati actionem cogitasset atque

machinatus essent.

§. 40. *ναρξίς*. Benckerus ea omnibus, quos inspicit, co-  
dicibus. *δεξις* *ναρξίς*, vulgatus ante cum *ναρξίς*.  
In hoc verbo hoc maxime admirabile est, quod aux-  
mentum syllabicum etiam in iis modis, qui id ab-  
jicere solent, retinebat, cf. Apollon II. 1686., ubi par-  
ticipii forma  $\xi\epsilon\alpha\gamma\iota\delta\alpha$  ipso metro confirmata val-  
li dubitationi est obnoxia. Quod ad Atticorum usum  
attinet, res nondum est ad liquidum perducta, qui  
codices non semper consueverunt. Hic loco cum  
omnes codices habeant *ναρξίς*, recte videtur  
Benckerus vulgatam lectionem *ναρξίς* deseru-  
isse, neque minori tenore §. 42. *ναρξίς*-  
*εστος*, quod in omnibus codicibus legitur, retinuisse.

§. 41. *ὅτῳς* in *παλαιῶν ἀποστολῶν*, *ὅτῳς* *ἰδῶς*  
*ὅς* *ἀπὸ τοῦ τῶν ἰχθύων ἀνίσταται*. Secundum Da-  
wesii deestum longum per tempus homines do-  
cti putabant, *ὅτῳς*, *ὅτῳς* *μὴ* non posse conjungi  
cum subunctivo <sup>act.</sup> (activi vel medi). Nam vero cum  
intelligerent, quam multi loci essent emendandi in  
gratiam hujus regulæ, paulatim eam deserebant.

videtur autem res ita se habere. *ὅτῳς* particula  
finalis potest assumere conj. act. act. vel medi;  
*ὅτῳς* vero particula relativa, ut, quomodo signi-  
ficans, non admittit subunctivum aoristorum  
attinet ut medi. Potest vero utraque hujus parti-  
culæ potestas <sup>facile</sup> *οἰσθῆναι*. Si verbum finitum, quod  
praecedit, per se absolutum efficiat enuntiatum,  
*ὅτῳς* solus particulae finalis vices sustinere, sin  
vero isto verbo non potest enuntiatum cogitari  
finitum, *ὅτῳς* excludit usum subunctivi aoristi  
activi et medi.

